

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 14.ožujka 2012

[\[Video\]](#)

Marija – učiteljica molitve

Draga braćo i sestre, počevši od današnje kateheze govorit ću o molitvi u Djelima apostolskim i u poslanicama svetog Pavla. Sveti Luka nam je predao jedno od četiri Evanđelja, posvećeno, kao što znamo, Isusovu zemaljskom životu, ali nam je ostavio i ono što je nazvano prvom knjigom o povijesti Crkve, to jest Djela apostolska. U obje te knjige, jedan od elemenata koji se ponavlja je upravo molitva: od Isusove preko Marijine molitve pa do molitve učenika, žena i kršćanske zajednice. Hod prve Crkve određuje prije svega djelovanje Duha Svetoga, koji pretvara apostole u svjedoke Uskrsloga sve do prolijevanja krvi, kao i brzo širenje Božje riječi prema istoku i zapadu. Ipak, prije no što se navještaj evanđelja počinje širiti, Luka prenosi epizodu uzašašća Uskrsloga (usp. 1 6-9). Gospodin učenicima predaje program njihova života posvećenog evangelizaciji: "primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje" (Dj 1, 8). U Jeruzalemu su apostoli, kojih je zbog izdaje Jude Iškariotskog ostalo jedanaest, okupljeni u kući na molitvi i upravo u molitvi očekuju dar Krista Uskrslog – Duha Svetoga.

U tome ozračju iščekivanja, između Uzašašća i Duhova, sveti Luka posljednji put spominje Mariju, Isusovu Majku, i njegovu rodbinu (r. 14). Njoj je posvetio početke svoga Evanđelja, od Anđelova naviještenja do rođenja i djetinjstva Sina Božjega koji je postao čovjekom. S Marijom započinje Isusov zemaljski život i s njom započinju također prvi koraci Crkve; u oba momenta vlada ozračje osluškivanja Boga, sabranosti. Danas se, zato, želim zaustaviti na toj molitvenoj prisutnosti Djevice Marije. Ona je diskretno pratila svoga Sina tijekom njegova javnog djelovanja sve do križa,

a sada, tihom molitvom, nastavlja pratiti hod Crkve. U naviještenju, u nazaretskoj kući, Marija prima Božjeg anđela, i pažljivo slušajući njegove riječi, prihvaća ih i odgovara na Božji naum, očitujući svoju punu raspoloživost: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!" (Lk 1, 38). Marija je, upravo zbog tog svog unutarnjeg stava slušanja, kadra čitati vlastitu povijest, prepoznajući s poniznošću Gospodina na djelu, njegov zahvat. U pohodu rođakinji Elizabeti, iz nje nezadrživo izbija molitva hvale i radosti, slavljenja Božje milosti, koja je ispunila njezino srce i njezin život, učinivši je Majkom Gospodinovom (usp. Lk 1, 46-55). Hvala, zahvalnost, radost: u himnu Veliča, Marija ne gleda samo na ono što je Bog izveo u njoj, već također na ono što je učinio i neprestano čini u povijesti. Sveti Ambrozije, u glasovitom komentaru himna Magnificat, poziva vjernike da imaju isti duh molitve: "Neka u svakom bude Marijin duh da veliča Gospodina; neka u svakom bude Marijin duh da kliče u Bogu" (*Expositio Evangelii secundum Lucam 2, 26: PL 15, 1561*). I u dvorani Posljednje večere, u Jeruzalemu, u "gornjoj sobi gdje su boravili" Isusovi učenici (usp. Dj 1, 13), u ozračju oslušivanja i molitve, ona je prisutna, prije nego će se vrata dvorane širom otvoriti i oni početi naviještati Krista Gospodina svim narodima, učeći ih čuvati sve ono što je on zapovjedio (usp. Mt 28, 19-20). Etape Marijina hoda, od nazaretskog do jeruzalemskog doma, preko križa gdje ju je Sin povjerio apostolu Ivanu, označene su sposobnošću da sačuva trajno ozračje sabranosti, kako bi o svakom događaju mogla razmatrati u tišini svoga srca, pred Bogom (usp. Lk 2, 19-51) i u razmatranju pred Bogom mogla također shvatiti Božju volju u pojedinom događaju i postati kadra prihvatiti je u svom srcu. Prisutnost Majke Božje s Jedanaestoricom, nakon Uzašašća, nije dakle neka jednostavna povijesna zabilješka o nečemu što pripada prošlosti, već ima značenje od velike vrijednosti, jer ona s njima dijeli ono što joj je najdragocjenije: živo sjećanje na Isusa, u molitvi; dijeli s Isusom to poslanje: čuvati spomen na Isusa i tako čuvati njegovu prisutnost.

Posljednji spomen Marije u dva spisa svetog Luke vezan je uz dan subotnji: dan u kojem je Bog otpočino nakon stvaranja, dan šutnje nakon Isusove smrti i očekivanja njegova uskrsnuća. Upravo u tome događaju svoje korijene ima tradicionalno slavlje blažene Djevice Marije subotom. Između Uzašašća i prve kršćanske Pedesetnice, apostoli i Crkva se okupljaju s Marijom da s njom čekaju dar Duha Svetoga, bez kojeg se ne može postati svjedocima. Ona kojoj je već dano roditi utjelovljenu Riječ, dijeli sa čitavom Crkvom očekivanje istog dara, da se u srcu svakog vjernika "oblikuje" Krist (usp. Gal 4, 19). Kao što nema Crkve bez Duhova, tako nema ni Duhova bez Isusove Majke, jer je ona živjela na jedinstven način ono što Crkva proživljava svaki dan po djelovanju Duha Svetoga. Sveti Kromacije Akvilejski ovako komentira taj tekst iz Djela apostolskih: "Crkva se dakle sabrala u sobi na gornjem katu zajedno s Marijom, Isusovom majkom, i zajedno s njegovom braćom. Ne može se dakle govoriti o Crkvi ako nije prisutna Marija, Gospodinova Majka... Kristova Crkve je prisutna ondje gdje se propovijeda Kristovo utjelovljenje od Djevice, a tamo gdje propovijedaju apostoli, koji su Gospodinova braća, ondje se sluša evanđelje" (*Sermo 30,1: SC 164, 135*).

Drugi vatikanski koncil je htio na poseban način istaknuti tu vezu koja se na vidljiv način očituje u molitvi zajedno s Marijom i apostolima, na istom mjestu, u iščekivanju Duha Svetoga. U

dogmatskoj konstituciji *Lumen gentium* se kaže: "Budući da se Bogu svidjelo svečano očitovati otajstvo ljudskog spasenja ne prije nego što izlije od Krista obećanoga Duha, vidimo apostole kako prije dana Pedesetnice 'jednodušno ustraju u molitvi sa ženama, s Marijom Isusovom majkom, i s njegovom braćom' (Dj 1, 14) te kako također Marija svojim molitvama zaziva dar Duha, koji ju je za navještenja bio osjenio" (59). Povlašteno mjesto Marije je Crkva, gdje se "pozdravlja kao najizvrsniji i posve jedinstveni ud Crkve... pralik i najizvrsniji uzor u vjeri i ljubavi" (isto, 53). Častiti Isusovu Majku u Crkvi znači dakle učiti od nje biti zajednica koja moli: to je jedna od bitnih obilježja prvog opisa kršćanske zajednice opisane u Djelima apostolskim (usp. 2, 42). Često je molitva uvjetovana teškim okolnostima, osobnim problemima koji potiču ljude da se obrate Gospodina da ih prosvijetli, da ih utješi, da im pomogne. Marija poziva proširiti dimenzije molitve, obraćati se Bogu ne samo u potrebi i ne samo za sebe same, već jednodušno, ustrajno, vjerno, kao "jedno srce i jedna duša" (usp. Dj 4, 32).

Dragi prijatelji, čovjek u svom životu prolazi razne, često teške i zahtjevne, prekretnice koje zahtijevaju neodgodive odluke, odricanja i žrtve. Isusovu je Majku Gospodin stavio u teške trenutke povijesti spasenja i ona je znala odgovoriti uvijek s punom raspoloživošću, koja je plod duboke povezanosti s Bogom sazreloj u ustrajnoj i intenzivnoj molitvi. Između petka muke i nedjelje uskrsnuća, njoj je bio povjeren ljubljani učenik i s njima čitava zajednica učenika (usp. Iv 19, 26). Između Uzašašća i Duhova, ona se nalazi sa Crkvom i u Crkvi u molitvi (usp. Dj 1, 14). Marija, Majka Božja i Majka Crkve, ostvarivat će to svoje majčinstvo sve do svršetka povijesti. Njoj povjerimo sve prekretnice našeg osobnog i crkvenog života, kao i svoj konačni prijelaz Ocu. Marija nas uči nužnosti molitve i pokazuje nam kako samo sa stalnom, prisnom, ljubavlju ispunjenom povezanošću s njezinim Sinom možemo hrabro izaći iz "naše kuće" da bismo se otisnuli do granica svijeta i posvuda naviještali Gospodina Isusa, Spasitelja svijeta. Hvala!

Pozdrav hrvatskim hodočasnima:

S radošću pozdravljam sve hrvatske hodočasnike, a osobito vjernike iz župe Majke Božje Fatimske iz Orehovice.

Dragi prijatelji, obratiti se znači čitavim bićem zavoljeti svoga Stvoritelja. Ne bojte se otvoriti svoje srce Isusu i s njime podijeliti svoje radosti i teškoće. Hvaljen Isus i Marija!

